

„Jak vypadám?“ ptala se ostatních zelená lama.

„Uhozeně,“ smály se ostatní lamy.

Sešly se na rozcestí, v první den dovolené, na kterou se tak těšily. Ne, že by lamy pracovaly, to vůbec. V květnu se věnovaly zevlování, v červnu relaxování, srpen byl ve znamení intenzivního odpočinku a v září prostě jen tak felily.

Ale tentokrát se lamy rozhodly osvojit si jistý zajímavý lidský zvyk. Jen tak se sebrat a odejít na úplně jiné místo, tam pobýt týden nebo dva, a pak se zase vrátit zpátky. Sečtělá modrá lama se o tom dozvěděla v knížkách a zjistila také, že se tomuto zvyku říká „dovolená“. Nabádala ostatní lamy, že musí poznat jiné kultury, ochutnat cizí kuchyni a domů si nakoupit nějaké magnetky na ledničku.

Jet na dovolenou mělo ještě jednu výhodu. Po dobrodružstvích posledních let se lamy staly ve svém okolí slavné. Poznávala je všechna zvířata v okolí a chtěla s nimi hned mluvit nebo dokonce si udělat fotku. Velkým tématem, o kterém se zvířata bavila nejméně týden, byl rozchod fialové lamy s jelenem. Kam fialová lama šla, tam jí zvířata buďto prokazovala podporu, nebo ji osočovala, že nemá srdce. Fialová znechuceně odsekávala, že s jelenem měli jen jedno rande, takže o žádném chození ani nemohla být řeč.

Zkrátka, dovolená byla příležitost dostat se na místo, kde si lamy mohou spokojeně dělat, co chtějí, v anonymitě. Tento požadavek měl splnit háj, který lamy vybraly jako destinaci.

A teď právě k němu mířily, přičemž se bavily na účet zelené lamy. Ta zvolila podivný dovolenkový oděv – květovanou košili v duhových barvách, široký klobouk a výrazné sluneční brýle. Vypadala k nepoznání.

„Proč táhneš ten kufr?“ ptala se fialová lama. „Řekly jsme, že půjdeme nalahko.“

„To je fakt zvláštní, že mám kufr,“ řekla zelená. „To jsem z toho jelen!“ dodala sarkasticky.

Fialová lama pochopila narážku. Začaly se se zelenou strkat. Oranžová s modrou je pobaveně sledovaly.

Takové poštuchování bylo mezi lamami častým jevem. Ale nikdy netrvalo dlouho – lamy byly dlouholeté kamarádky a žádný spor nikdy nevyústil v ostrou hádku nebo nedejbože rvačku. Za pět minut už jste mohli vidět čtveřici lam klidně švitořících v dobré náladě na cestě do vytoužené dovolenkové destinace.

„Do háje,“ pronesla modrá lama na konci cesty.

„No jasně, však už jsme tady!“ řekla nechápavě oranžová lama. Pak jí došlo, co modrá myslí.

V háji byly obrovské skupiny zvířat. Shlukovaly se tu u velkých stánků, tu u řečnických pultíků, tu u transparentů. Bylo to jasné – bylo zde předvolební setkání místních politických představitelů! Lamy počítaly barevné prapory: červená, oranžová, žlutá, zelená, tyrkysová, modrá i fialová. Co barva, to jeden politický názor.

„A jéje, politika. To mě nezajímá, do toho se motat nebudeme,“ naznala zelená lama. Už se parta chtěla obrátit a místo opustit, když tu...

„No ne! Lamy! Ty slavné lamy! Jak rádi vás tady vidíme!“